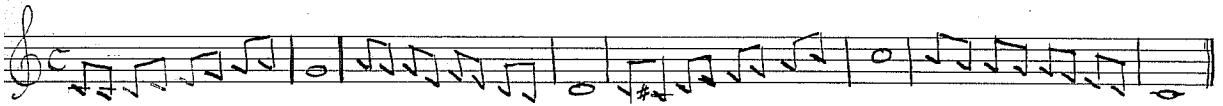

r.1 Hanna leker kläder syr till sin nya dräcka,
Hon har många små bestyr. Hon kan blommor färdiga,
Hoppa, dansa, gå på tå, Fänga fjärlar också,
Det kan lilla Hanna.

r.2 Hanna kan så många ting som man knappt kan tänka,
Hon maskrosor rimm i rimm, Redjer sammankänka,
På silke mjöta garn löra moppe som ett barn
Det kan lilla Hanna.

r.3 Hanna kan ge hönsen korn och kaniner mata,
Bäggas utav sand på i fan, Kratta som en skata,
Bäcka kakor utav sand, Leda moppe uti band,
Det kan lilla Hanna.

r.4 Hanna laga kan kalas utav bröd och vatten,
På blommor uti glas fräsa såsom katten,
Så från morgon och till kväll leker hon så glad och pigg,
Det gör lilla Hanna.

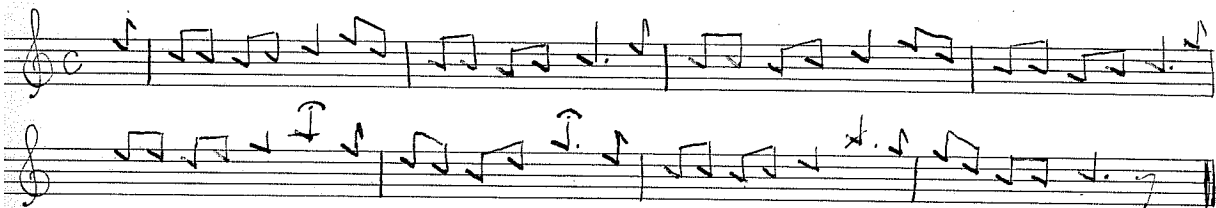

1.1) Bedas docka var så grann och fin,
Höradit var av Rörstrands förslin.
Lidvackelälsning hade hon jont för
Och på föllorna små blanka skor.

2.2) Skandskap, hatt och schal och kappa, ja,
Sittim hade hon så snyggt och bra.
Färvall var hon smärt och lagom lämp.
Det ej lärdes när hon gick en gång.

3.3) Käsan var förnämt en smula böjd
Men literat var dockan inte nöjd
Skönare hon ville bli och se
Vad som därför hände en tu tre.

4.4) Dockan föll och blev sigg mitt i tu.
Och bland gammalt skräp hon ligger nu.
Därav lärde Beda att man bör
Vara nöjd med vad man är och för.

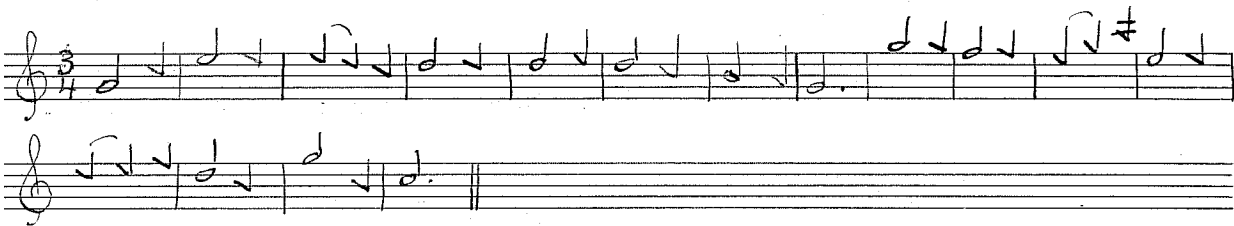

Från Krim nu har utkommit ett väntat serieråd,
Och Krim all världen hörs däröver fröjdtjull.
Serapopol är fallen, det är en grushög blott,
Och affienden Rysstand för färlig stryk har fått.

Vid Kopalakowska tornet där striden var så svår
Där blev den rone armén och båda minna lå
Ukar en bomb arskjutna, jag var en ustinn är
Som lida får och plågas del tid jag blev här.

En hustru och tre söner begråta mig som död.
Sök om jag hos dem vore väd lindring i min nöd.
Sök om jag endast finge i famnen sluta dem.
Och sista sucken guta uti midå Kåra hem.

Men jag vänt aldrig kommer mer till mitt hem så snart,
Ty jag kleserad vorden så hamstat och fruktansvärt.
Men tröst ^{frösta} eller om Gud uppstår min själ,
Då är jag färsad vorden och jag är hjälpen väl.

v. 1/ Lille Hans sprang ner till skonden ^{v. 3/} "Gud," han beder, "din' förtärna,
 För att samla smulor små. För hem dränkmat i går.
 I den djupa, heta sanden Giv åt Moamma, giv oss arma
 Måste han barfota gå. Bröd o Gud, o, Fader vår!"

v. 2/ Tåren glänste i hans öga Lille Hans i bittra sorgen
 Han så trött och klymring va Påter ej länkad blev ej glömd.
 Ömt solens strålar foga I bland musslorna i bergen
 Lögde trasorna han bar. Låg en dyrbar färta gömd.

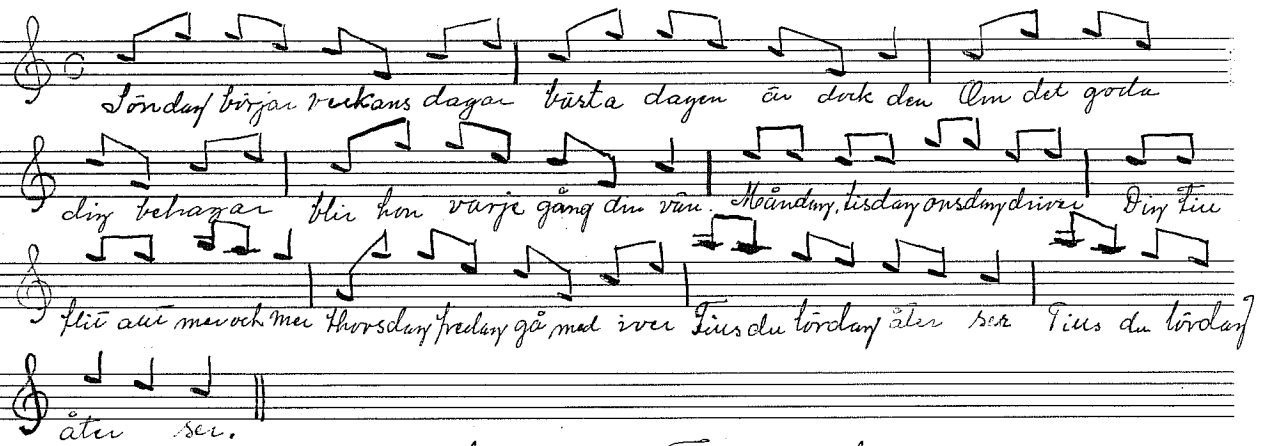

11/ I mörka Stenkolsgruvan där helo dämpa larm
 Gått liten Alfred froren för att vakta
 En dörr som skulle öppnas och slutas varje gång
 Om Stenkolsgruvan gått fram så tyst och sakta
 Den ut och en häns gatt där försigtigt att inte skada
 Och att sin lilla beklaga föll honom alldeles in
 Toj frid med Gud han hade i sin hjärta.

12/ Vinst var det stundom lystest att vara skildt ifrån
 Båd far och mor, kamrater, sykonstarna
 Så dansar ut få sista i underjordiska drän
 Och en ens se en skenut ur roten klara
 Men liten Alfred sågide häröver ej ändå
 Det var en fröjd ej rimma för honom detta få
 Med denna tjänst där eget bröd förtjuna.

v. 3 En dag det blev i gruvan en ras just i den trakt
Där Alfred var vid tjänsten glad och frögen
Ej krossad som de andra han blev av rasat schakt
Men det o, ve, för honom sparat vägen
Nu endast han är oskadad det bätar föga här
Ty levande begravet han uti gruvan är
Ej någon mänsklig makt kan honom rädda.

v. 4 Hans döda kropp blev funnen uti den mörka grift
Hans plumbat lynch som förtäat barn om kvällen
För honom ljus var natten det sijn man ar den skrift
Hans med sin famtkenist ristat in i träven
En ord ar Gud för honom upplyste dödens stinf.
"Min fader och min moder de övergiva mig
Men Herren Gud i himlen mig upptager."

Lördag börjar veckans dagar bästa dagen är dock den Om det goda
din behågar bli kom varje gång du vän. Måndag, tisdag, onsdag, torsdag, fredag, lördag, söndag
flit att me och me torsdag, fredag, gå, med iver Söndag du lördag äter ser Söndag du lördag
äter ser.

Januari börjar året, Februari kommer näst
Mars, April har knopps i håret
Maj och juni blomma näst
Juli, Augusti och September
Sköna kvotliva framgå
Men Oktober och November
"Och December äro grå".

v. 1/ Är du i nöd, hvar du ej stödt,
Står du alleri förskjuten.
Herren är rik, alltid din lif.
Åldring hans dörr är slutet.

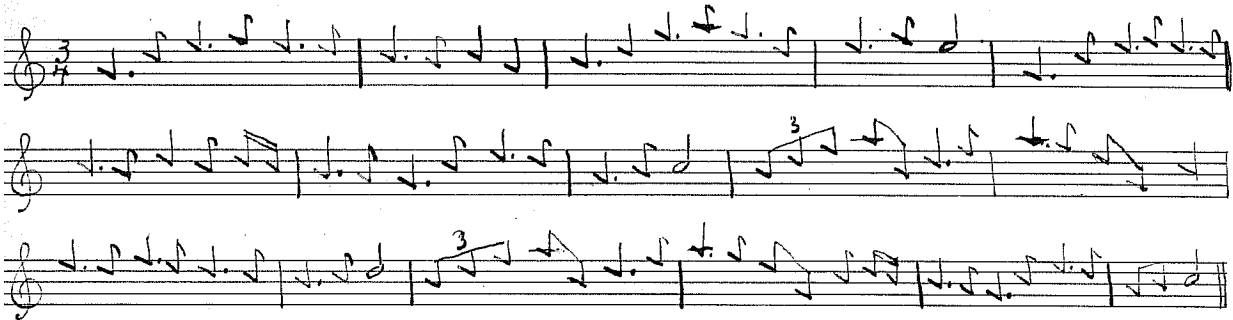
v. 2/ Hjälpen han har färdig och snar
Att din i rätta tiden.
Prövningens dag med Guds behag
Är innan kort förliden.

v. 3/ Rik uti måd, rot han och räd
Säg honom vad din felar.
Stort eller smått, säg honom blott
Hjälpen åt din han delar.

v. 5/ Fått blått mod, Herren är god
Och skall i mildhet hämnat.
Tårarnas bröd, hårdaste nöd
Vill han i fröjd förändla.

v. 4/ Lika dig är varje din vän
Herren är klippan trygg.
Trofast han är, håller dig kär.
På honom kan du bygga.

v. 6/ Pris ske Gudsmannen, älskaste kärnan
Är det i alla skriften.
Fröjd uti nöd, liv uti död,
Ljuset ämnar vid griften.

1. / Svälla Mormor lala om en saga
 Brädja barnen uti aftonstunden
 Och den gamblas löfte de nu saga,
 "Lå sig nu künna henne i en rund.
 "Moa en riktigt rolig, Mormor lilla"
 "Viskar Rosa, Mormors rosenknopp,
 "Ty jag gråta vill om det går illa."
 Och för Mormors tenåren klämmer öpp.

2. / Mormor ler. Nu viljan ni mig följa
 Där är fjärran land en liten stund
 Där de skönsta blommor marken bötja,
 Smärta palmer bilda lund vid lund.
 Syrien, så heter landet sköna
 Och Damaskus är dess huvudstad
 Därinvids palmer ständigt gröna
 Inga rade fruktas stå rad vid rad.

forts.

v. 3/ Ut i är av dem för generalen v. 5/ Och hon säger då: "Heka åt min herse
Naaman rikets mäktigaste man. Vore när profeten i områ land
Följ mig till höga felarsalen Vore sjukdomen och mycket värre
Där på purpurkuddar vilas han Skulle den dock vika för hans hand."
"Ja den som det finge." säger Klara. På sin kommg räd då Naaman drager
Moormor svarar: "Eke alltid är Till lamaiien är hälsan få.
Lyckan där för oss hon synes vara Guld och purpur rikligt med han låger
Glädjens dräkt rätt ofta sorgen bär." Och för föräm snart han synes stå.

v. 4/ Naaman spetsast är, se hur han lider v. 6/ Från sin konung han ett brev nu givar.
Ängslas flägar både nättur, dar. Men när föräm läser detta bud
På sin purpurtagar han sin visler. Skax han sina kläder stöder över
Tangen lindrimf är han sumit har Rofande förskräckt: "Ar jag då Gud
Då från Judaland såsom slavinna Kan jag döden eller livet giva
Liten flicka man till honom för Ben-Hadad blott söker omot mig skrid
Och hon vet var Naaman hjälpskan finna. Oh så fruktar föräm det skan bliva
Då hon nu sin herres jämmer hör. Slut för Israels på landets frid.
forts.

7. Mo, en Elisä Gud Liu förampänder ^{r. 9/} Och han stiger ned i Jordens vatten.
 Låt den mannen komma hit till mig. Då han sjunde gämgjen stiger upp.
 Och med hästar, vagnar Naaman tunder För han med sin lampa sökte skatten
 Till profeten, som ej visar sig Songa så betäcka nu hans keropp.
 Utan genom drömmen låter säga: Han är frisk och fri från varje smärta
 "Trä din gämgjen sju i Jordans flod Till Elisä skyddar han med fröjd
 Och din hälsa skall du åter äga!" Och med glädje vänder sig hans hjärta
 Då där Naaman tort i vredesmod. Till den Gud, som bor i himlans höjd.

8. Botemedlet var här ännu för ringa ^{r. 10/} Så hörd Moormors underbara saga
 Blott profetens ord och intet mer. Och det bästa är ännu hon är panna
 Bättre än Abana, Tarpan i nya Tj om vi vår kära bibel laga
 Floden uti Israel man ser. Var och en den sagan läsa kan.
 Men hans tjänare Liu honom talas Ni Andra Kungaboken finner
 Bedjande är han dock lyda omi Hemme du, så leta rätt därifrån
 Och i Jordans flodens böljor svala Och en kväll då brasan lusluf brinner
 Snittlig från profetens ord sig trä Hemme läs för dina psykorn små.